

Markus 2: 13-17: Waar je mee omgaat daar word je mee besmet.

Orde van dienst:

Votum en zegengroet

Psalm 147: 1

Wet

Psalm 131

Gebed

Kinderen: Een feestje.

GK 76 En de Geest en de bruid zeggen: Kom!

Lezen: Markus 2: 13-22

Psalmen van nu Psalm 84

Tekst: Markus 2: 17

Preek

NLB 531 Jezus die langs het water liep

Gebed

Collecten – gezongen: “Ik zal er zijn”.

GK 119: 1, 2, 5

Zegen.

Preek:

Op Youtube kwam ik een mooi voorbeeld over de kerk tegen.

Een voorganger vertelde daar, dat je op minstens twee manieren naar de kerk kunt kijken.

De ene manier is, dat je de kerk ziet als een museum voor schone kunst.

Een museum voor kunst is dan een plek vol mooie kunstvoorwerpen. Mooie beelden, beroemde schilderijen, schitterende juwelen. En zonder woorden zeggen al die beelden en schilderijen dit: “Kijk naar mij! Kijk eens hoe mooi ik ben!”.

Er zijn in zo’n museum strikte regels en er staan zaalwachters in iedere zaal om je streng aan te spreken als je stiekem toch te dicht bij een schilderij komt.

Als de kerk op zo’n museum lijkt, dan is de kerk een plek waar –natuurlijk- God geëerd wordt. Maar waar mensen ook veel aandacht voor zichzelf kunnen vragen. In nette kleren zit je in de kerk. En je vertelt trots over je mooie huis. Over je dure vakantie. Over kleine successen op je werk. Je titels.

Een plek waar “zaalwachters” je aanspreken als je je niet aan de regels houdt. Een plek waar dus ook makkelijk trots kan groeien. Of juist gevoelens van minderwaardigheid. Het is er –ondanks alle mooi opgebouwde, diepzinnige theologische verhalen- erg oppervlakkig.

En koud.

Dat is de ene manier: een museum vol kunst.

De andere manier is: een kerk die aanvoelt als een veldhospitaal. Een ziekenhuis.

Het is dan een plek waar iedereen komt, omdat hij hulp nodig heeft. Verpleging. Genezing. Een plek voor zieken. Voor kwetsbare mensen. Een plek vol nederigheid.

Een plek waar je gewoon bent wie je bent. Met je vragen, je zwakke kanten. Met je huwelijk, waarin het vaak zo moeilijk is. Je gezin waar je kinderen zulke andere wegen gaan. Je deelt je verdriet. Je zwakheid. Je verlangens. Je speelt geen rol. Je draagt geen masker. Je bent echt.

Je zegt: ‘Ik ben ziek en zwak en ik heb genezing nodig en daarom ben ik hier.’

Het liefst komen we in een museum. We laten graag onze kracht zien. Waar we goed in zijn. Wat we allemaal wel niet weten. We willen het beste van onszelf laten zien. Onze mening laten horen.

Dat ligt ons. Dat is onze menselijke natuur. We willen niet zwak lijken.

De kerk: een museum voor kunst of een ziekenhuis?

Welk ideaal heeft Jezus voor ogen als hij aan de kerk denkt?

De tekst is duidelijk: de Here Jezus bouwt een ziekenhuis voor zieken. Hij is een dokter.

Hij zegt: "Gezonde mensen hebben geen dokter nodig, maar zieken wel; ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen maar zondaars".

*****

De Heer Jezus wandelt langs het meer. Het meer van Tiberias.

En opnieuw stromen de mensen toe. Een menigte.

Jezus onderwijst de mensen. Vertelt over het Koninkrijk van zijn Vader.

Want daar is hij voor gekomen.

Door zijn wonderen laat hij zien hoe mooi het wordt.

Als hij langs het meer loopt, ziet hij een zekere Levi bij zijn tolhuis zitten.

Als een spin in zijn web.

Jezus ziet hem en zegt tegen hem: "Volg mij".

En dan staat er: "Levi stond op en volgde hem".

Dat lijkt wel heel snel te gaan: Jezus komt toevallig langs en Levi zit net even buiten, omdat hij op dat moment geen klant in zijn tolhuis heeft.

Jezus ziet hem en zegt: "Volg mij!" en Levi volgt hem.

Dat lijkt zo: wat gaat dit snel!

Maar het is niet zo: bekering, ervoor kiezen om Christus te volgen, is bijna altijd een heel proces.

Iemand schreef: 'Bekering is als het doorbreken van een dam voor een stuwmeer: er heeft zich al heel wat onvrede en verlangen naar verandering opgehoopt, maar er is ook trots en er is angst voor verandering en die angst houdt alles tegen zoals een dam het water van een stuwmeer. Totdat je opeens begrijpt wie God is en wat hij je in zijn liefde wil geven. Hij roept je. De dam van angst of trots breekt en je staat er voor open om je aan zijn liefde over te geven.'

Levi was een tollenaar. Tollenaars waren vaak rijk.

Ze moesten tol heffen en belasting vorderen voor de Romeinen.

Hadden dus de beste banden met die Romeinen. Alleen dat al. Daarnaast vroegen ze bijna altijd te veel. En dat teveel stopten ze in hun eigen zak.

Ze buitten hun eigen volksgenoten uit.

Door het volk werden tollenaars daarom gehaat. Ze stonden erbuiten.

Zij waren broeinesten van trots en oneerlijkheid.

Maar nu, kijk!, hij staat op en volgt Jezus. Hoe kan dat? Zo snel!?

Had Levi misschien al langer last van schuldgevoelens om zijn oneerlijkheid?

Aan de buitenkant was hij rijk en gezond. Hij had niemand nodig.

Maar aan de binnenkant was hij ziek.

Ziek door een hart vol hebzucht en veel eigen gelijk.

Ziek door verlangen naar vergeving.

Ziek door het gemis van echte liefde.

Hij merkte, dat je een verscheurd mens wordt, als je God dient én de Mammon.

God en de seks.

Al die verlangens en schuldgevoelens en gevoelens van gemis lagen als een meer vol wrakhout opgehoopt achter de dam van zijn trots en zijn angst om te veranderen.

En dan komt Jezus voorbij.

Hij had vast al over Hem gehoord. Wie niet!

En als Jezus zegt: “Volg mij!”, dan breekt de dam van zijn trots en zijn angst en hij staat op en volgt Jezus. Maar er is dus al een heel proces aan vooraf gegaan.

De Heilige Geest was allang met hem bezig.

Zo wordt Levi een leerling van Jezus. Eerst vorderde hij belasting voor de Romeinen. Nu wordt hij zelf gevorderd. Door koning Jezus.

Volg mij.

*****

Dat gaat dieper, dan alleen achter Jezus aanlopen.

Volgen betekent je aan Jezus overgeven. Alles van hem verwachten. Naar Hem luisteren.

Dichtbij hem blijven. En dat is een bijzondere nabijheid.

Want niet veel later nodigt Levi zijn nieuwe Heer uit voor een maaltijd. Samen met de leerlingen van Jezus en veel andere tollenaars en zondaren.

Misschien wil Levi wel, dat ook zij die Jezus leren kennen.

Het wordt een groot gebeuren. Een feestmaal.

Maar dan gebeurt het: de Farizeese schriftgeleerden zien Jezus aan tafel zitten met al die tollenaars en zondaars. En ze zijn geschokt. Hevig geschokt!

“Hij eet met tollenaars en zondaars!”, roepen ze.

Waarom vinden zij dat zo schokkend?

Omdat zij denken: “Waar je mee omgaat daar word je door besmet”.

Het is onder mensen waar: ‘Waar je mee omgaat, daar word je door besmet’.

Vrienden kunnen je er toe verleiden om ook te gaan roken. Om ook te blowen. Om ook je geloof los te laten.

Die tollenaars en zondaars zijn in de ogen van de Schriftgeleerden ogen onrein. Ze houden zich niet aan de wetten van Mozes in de Thora. En hun huis is onrein. En dus word jij ook onrein.

Ze leven in zonde. In hebzucht of ontucht. En voor je het weet word je ertoe verleid om ook zo te leven.

Waar je mee omgaat daar word je mee besmet.

En door met hen aan tafel te zitten en met hem te eten, hoor je ook bij hen.

In die tijd betekende samen eten, dat je bij elkaar hoorde.

In Nederland ervaren we dat niet zo.

We maken onze individuele keuzes. We stemmen op onze eigen partij. En of je nu een keer in de kantine met elkaar aan hetzelfde tafeltje zit of als burens aan de barbecue, dat maakt niet uit. Je gaat verder je eigen weg.

Maar in die tijd en in veel landen om ons heen, betekent samen eten, dat je bij elkaar hoort. Dat je een band hebt. Je bent familie. Vrienden.

Door samen te eten kom je dus heel dichtbij!

De Farizeeën zijn geschokt. Hoe kan Jezus zich daar nu thuis voelen? Hij raakt zo besmet.

Dat doe je niet!

Maar Jezus deed het wel. Waarom?

Juist omdat hij dat goed weet: ‘Waar je mee omgaat word je mee besmet’.

Hij weet, dat die tollenaars en zondaars onrein zijn.

En nu gaat hij die onreinheid van hen overnemen. Hij wil zelfs voor hen sterven aan een kruis.

Zoals hij ook zo dichtbij die melaatse man kwam. Hij raakte hem zelfs aan. Hij nam de ziekte van hem over. Hij werd onrein, zodat die melaatse man rein werd en genas.

Daarvoor is Jezus mens geworden.

Als hij met tollenaars en zondaars eet, dan is dat niet uit onverschilligheid.

Dat is Jezus’ “Mission statement”: “Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars”.

Dat is een Mission statement van Jezus.

Maar ook een boodschap aan die Farizeese Schriftgeleerden.

Want met deze woorden bedoelde Jezus niet, dat die dus rechtvaardig waren.

Ze dachten zelf dat ze rechtvaardig waren. Kijken neer op de tollenaars en zondaren. Hebben van de kerk een 'museum voor schone kunst' gemaakt. Pronkten met hun mooie gewaden en lange gebeden. Met hun vasten en het geld, dat ze met een opzichtig gebaar in de offerkist deden. "Kijk eens naar mij! Hoe rechtvaardig ik ben!"

Maar, zegt Jezus, wat heb ik aan jullie offers, als ik geen barmhartigheid zie.

Zij waren misschien nog wel zieker dan die tollenaars en zondaren. Die wisten en erkenden tenminste nog, dat zij ziek waren en Jezus nodig hadden.

Die vrome Farizeeën wilden dat niet zien.

Jezus is onze dokter, onze heemeester. De kerk is een veldhospitaal.

Juist daarom zoekt hij de zieken op. De zondaren. De mensen met wie het is misgegaan.

Niet om een met hen te worden.

Maar, zodat zij een worden met hem. Rein en vol vrede.

"Volg mij!", zegt Jezus tegen Levi .

Jezus zag de leegheid waarin hij leefde. De angst om zijn geld en zijn aanzien te verliezen.

'Volg mij!' en Levi laat zijn geld en zijn oude leven achter zich en leeft nu elke dag in de lichtkring van Gods genade. Hij laat alles los om het echte houvast te vinden.

*****

Waarom zou je dat doen? Jezus volgen?

Waarom zou je willen toegeven, dat je hem nodig hebt?

Dat je zwak bent. Kwetsbaar zonder God.

Want daar begint het mee. Dat je durft te kijken naar jezelf, en dat je weet dat je niet zonder God kunt. Hoe rijk of succesvol je in mensenogen misschien ook bent.

Maar, nog eens, waarom zou je dat willen?

Omdat Jezus de bruidegom is.

En daarmee tekent Jezus Gods liefde voor jou.

Hij is niet alleen onze koning en wij dus zijn onderdaan.

Hij is niet alleen onze herder en wij dus zijn schapen.

Hij is onze bruidegom en wij dus zijn bruid.

Hij tekent onze band met het beeld van de liefde van een man voor zijn vrouw.

Zo mooi. Zo dichtbij. Zo vol vreugde.

Hij is geen zaalwachter, die ons op de vingers tikt.

Hij is de liefde zelf. Onze bruidegom.

Zoals het Hooglied zo mooi zegt: "Ik ben van mijn lief en mijn lief is van mij".

Hij is onze bruidegom.

Dia

Daarom wil hij zich "voor ons prijsgeven om ons te heiligen, ons te reinigen en om ons in al onze luister bij zich te nemen, ons te reinigen met water en woorden, zodat we zonder vlek of rimpel zijn of iets dergelijks, heilig en zuiver". (Efeze 5: 26, 27)

En dat is het: zoveel liefde raakt je.

Je bent mooi voor hem!

Dat is het: je bent ziek van binnen. Het virus van de trots of de hebzucht of de jaloezie is diep binnengedrongen. Je bent ziek.

En dan laat God niet een potje pillen brengen met een lange bijsluiter.

Hij komt zelf naar je toe in zijn Zoon Jezus.

Hij raakt je aan.

En hij zegt in al zijn gulheid: ga met me mee naar mijn koninkrijk. Dan gaan we bruiloft vieren. Een eeuwig feestmaal.

Daarom zit Jezus zo vaak aan tafel met tollenaars en zondaren.
Het is zijn Mission Statement.
Het tekent de toekomst. Het veldhospitaal wordt een trouwzaal.

Daarom zegt hij: "Volg mij. Blijf dicht bij mij!".
Als je warm wilt worden, moet je dicht bij het vuur gaan zitten.
Als je nat wilt worden, moet je je in het water laten zakken.
Als je echt liefde zoekt, moet je Jezus volgen.
Je zult het zien: waar je mee omgaat, daar word je mee besmet.

Amen.